

GÅ MED KIRKEFORTÆLLINGER FOLKEKIRKERNE I HERNING KOMMUNE

GROVE KIRKE - SIGNES FORTÆLLING

Jeg så, da hun kom. Jeg havde lige været henne på kirkegården med blomster til fars grav. Trist han ikke kom til at opleve den glæde og lettelse, det var, at vi igen var et frit land. Han døde lige inden befrielsen. Vinteren havde været hård ved ham og mor, og til sidst måtte han give op. Langt væk i mine tanker gik jeg ud på vejen nedad mod gården. Larmen fra mange lastbiler bragte mig tilbage til nuet. På ladet af lastbilerne så jeg mennesker tæt pakket sammen. De stod op og holdt om hinanden. Der var ufatteligt stille blandt dem. Man hørte kun lastbilernes larm. Den ene lastbil efter den anden kørte forbi mig ud til marken neden for kirkegården og holdt foran de usle barakker, de havde banket op der.

Hans og jeg havde undret os over byggeriet og tænkt, det var til dyr. Uden om marken havde man sat et højt pigtrådshegn op, hvilket vi ikke havde forstået, for hvilket dyr kunne hoppe så højt. Det var altså mennesker, der skulle bo der! Jeg kiggede op på ladet af den sidste lastbil, og mit blik mødte en jævnaldrende kvindes blik. Hendes blik var varmt, og der var tårer i hendes øjne. Omkring hende var der 2 små børn, en dreng og en lille pige. Jeg så, at hun var gravid. Jeg nikkede til hende, og hun gengældte min hilsen, idet jeg drejede af på vores vej til gården.

De følgende dage kunne jeg ikke slippe billedet af den fremmede kvinde og de to små børn. Vore egne fire børn legede lystigt rundt på gården og nød sommerens frihed. Jeg tænkte på, hvordan de fremmede havde det, og kunne ikke finde ro. En tidlig morgen listede jeg hen til pigtrådshegnet og kiggede ind på området. Der var danske soldater, som holdt vagt. Nogle af de fremmede gik hen til en fjerntliggende barak, der lå helt ud til hegnet. Der var der ingen vagter. Jeg listede derhen i skjul af buskene. Der var en forfærdelig stank, og jeg forstod, at det var toiletterne, der lå her, og derfor kunne soldaterne nok ikke holde til at være der. Efter lang ventetid ved hegnet dukkede kvinden op. Jeg fløjtede til hende, og hun så mig og kom hen til mig. Hun talte tysk. Jeg kunne ikke så meget, men fandt dog ud af, at hun hed Frida. Hun var i en forfærdelig forfatning. Det så ud til, at hun og børnene ikke havde fået noget at spise. Vi aftalte at mødes næste morgen samme tid. Da havde jeg lidt brød og frugt med til dem, som de kunne få. Hele sommeren og efteråret mødtes vi der i al hemmelighed. Hun og børnene var altid i det samme tøj, og efterårets kulde gjorde det svært for dem at holde varmen. I frygt for at vi skulle blive opdaget, turde jeg ikke give dem noget tøj. En dag kom hun kun med ét af børnene, for pigen var blevet meget syg og lå inde i barakken med høj feber. Man talte om, at mange i barakken led af tuberkulose. Moderen var bange for, at det var den sygdom. Jeg hentede et gammelt tæppe, som de kunne pakke hende ind i. Så gik der flere uger, inden jeg så Frida igen. Hun havde født sit barn, men det døde en uge efter. Hun havde ingen mælk haft i brysterne til barnet, og der var ingen hjælp at få. Datteren var også død, og Frida bad mig om at lægge en blomst på graven. Frida havde hørt, at der var to døde i hver

grav, og hun tænkte, de måske var lagt i samme grav. Drengen så helt bleg ud, og jeg skyndte mig at give ham det brød og kød, jeg havde taget med. Et lille smil gled hen over hans ansigt, inden han stille gik tilbage til barakken sammen med sin mor. Nogen havde fået færden af vort mødested, en soldat stod nu og bevogtede stedet trods den forfærdelige stank fra toiletet. Det lykkedes os dog at finde andre steder og tidspunkter, så vi kunne bevare vort venskab, og de kunne få lidt mad til overlevelsen. Det fortsatte et par år. Så en morgen da jeg kom hen til kastanjetræet, der var vort mødested på det tidspunkt, havde Frida bundet sit hårbånd i pigtråden. Hun havde haft hårbåndet på i al den tid, jeg havde kendt hende, og nu føltes det som en hilsen og et tegn om, at de var taget hjem til Tyskland. Siden har jeg ikke set hende eller hørt fra hende. Kom de mon godt hjem? Jeg går tit hen til børnenes grav, og lægger en blomst som en hilsen fra deres mor og bror.